

El traç inefable de les ratlles del món

la crònica

[XEVI PLANAS](#).

Una atractiva selecció de textos, un rapsode que els diu amb grapa i un músic que crea atmosferes suggestives amb la viola de roda. Aquests són els tres ingredients de Les ratlles del món, el disc i el recital que han creat Francesc Ten i Marc Egea empesos pel desig de recuperar la paraula escoltada.

El públic congregat abans-d'ahir a l'auditori Josep Viader de la Casa de Cultura de Girona en la presentació de Les ratlles del món va acceptar de gust la invitació a assaborir la combinació entre les paraules escollides i amplificades per Francesc Ten i les músiques compostes i interpretades per Marc Egea.

La viola de roda és un instrument encara poc explorat. Generalment se'n treu un rendiment molt inferior al que pot oferir. L'han incorporada al seu arsenal alguns grups de música tradicional sense complexos, però encara no ha estat gaire utilitzada en formacions d'altres gèneres i en espectacles en què pot adquirir un protagonisme tan interessant com el que agafa a Les ratlles del món. Marc Egea, considerat un dels instrumentistes amb més projecció de les últimes generacions de músics del folk autòcton, treu molt de suc a la viola de roda a Les ratlles del món. A les mans de Marc Egea, polsada o percutida, la viola de roda és un instrument amb múltiples funcionalitats i que dóna una varietat de sons com a mínim inesperada. Recupera el seu sentit avial i en troba de nous. Les músiques que Marc Egea ha confegit per a Les ratlles del món alimenten sensacions impactants que tant poden evocar referències plàcides d'horitzons pastorils com passatges lúgubres propis de la banda sonora d'una pel·lícula de terror.

La facilitat per transmetre amb gràcia els registres més pròxims a la ironia és una de les virtuts més remarcables de Francesc Ten com a rapsode. El seu estil, que a estones recorda el que exhibeix Enric Casasses en els seus recitals, és alegrement amesurat, equidistant entre la propensió a la vehemència arrencada per la rauxa i la tendència a la contenció guiada pel seny. Potser quan ataca versos de Gabriel Ferrater, temptada per l'inefable, la interpretació és, a Les ratlles del món, menys ajustada i irromp en un descontrol que no afavoreix la familiarització indispensable per entrar en el personalíssim i complex univers de l'autor de Les dones i els dies. La llibertat biorítmica predominant en el capítol d'improvisacions és, en canvi, molt aplaudible, sobretot perquè proposa un joc surrealista i prou divertit de construcció d'un collage de lectura automàtica de reminiscències vagament brossianes. Val la pena destacar també l'encert en la tria de textos, que incita a la reflexió (Elefants, de Josep Maria Fonalleras, és brillant) i divulga autors poc coneguts (Joan Puigdefàbregas o Perejaume) o relativament oblidats (Pere Corominas).